

WHORLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

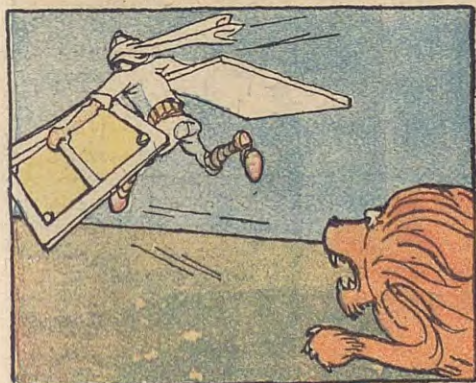
Aviació pictòrica

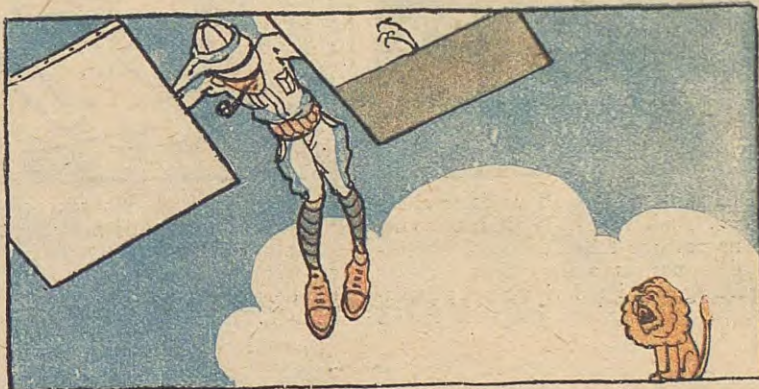
L'afamat pintor Puigverd pinta un paisatge al desert.

Per darrera del pintó apareix un gros lleó.

El pintó amb agilitat amb les teles ha guillat.

I tan de pressa s'engega que al cap de poc ja despega.

I arriba (ho ha fet molt fort!)

a l'Amèrica del Nord.

:: Lluny de la civilització ::

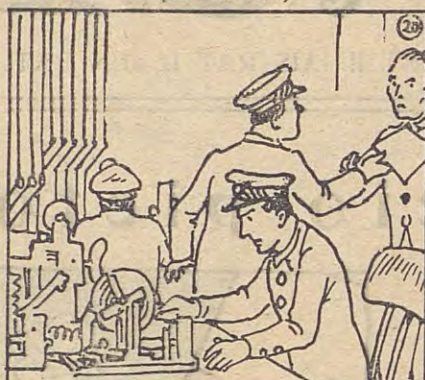
Text de J. FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en SERRA MASANA

... fent escala a Dakar. La primera etapa havia estat coberta feliçment, i la segona, ara venia a ésser interrompuda per manca de gasolina. Segurament el món sencer passaria ànsia per la sort dels intrèpids aviadors. Molts

diaris escamparien la nova de què havien caigut al mar, o bé que havien estat rostits a l'ast per una tribu de caníbals. Sortirien esquadres d'avions a cercar-los. El telègraf no pararia de demanar i inventar notícies, i els dos

aviadors estaven perfectament tranquils i ben atesos. Malhumorats, només, per no haver pogut realitzar la pretesa *performance*. Antoni no els entenia sinó per signes, per això, quan arribà Jaume, li tragué un gran pes

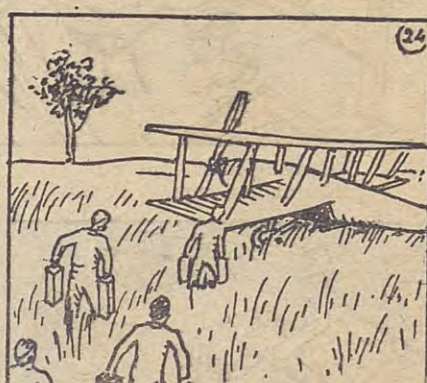

del damunt, perquè ell va ésser el *cicerone*. Amb l'arribada dels aviadors, els negres que treballaven a la hisenda dels nostres amics varen semblar perdre agalles i esdevingueren submisos, perquè l'amistat d'aquells homes

que volaven amb els seus amos, els imposava un impressionant respecte.

Antoni i Jaume tot seguit es donaren compte del favorable canvi d'actitud dels negres i no volgueren desapropietar-la. Els aviadors assabentaren els

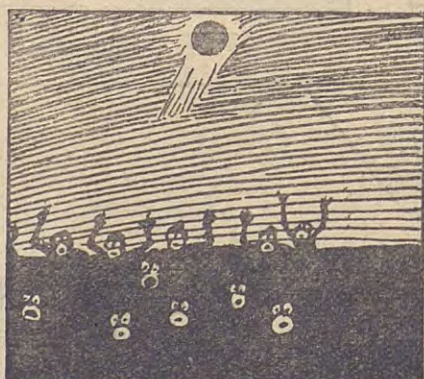

nostres amics de què a les tres de la tarda es produiria un eclipsi de sol.

Amb traça, Jaume convencé els negres de què els homes que volaven anirien d'un vol a encomanar comestibles i que tot aniria com una seda; a ningú

se li quedaria a deure res. Un cop refets els aviadors, carregaren a bord tota la benzina de què disposaven els nostres amics per a, els seus tractors. No en tindrien molta, però n'hauria prou per a un vol de vint minuts, amb el qual podien presentar-se a Karrigau

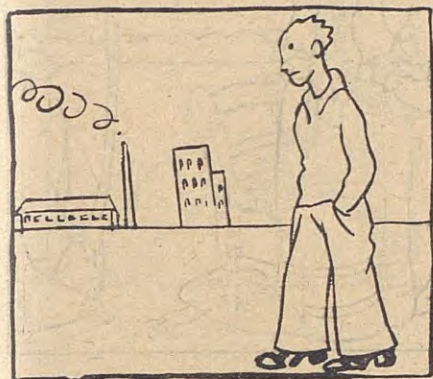
on podrien fer provisió. Entretant, un negre, descontent, tornà a revolucionar la colla; però Jaume, sabedor de l'eclipsi que anava a produir-se al cap d'uns minuts, els amenaçà amb fer amagar el sol si no es posaven a la raó, i com que el fet es complí, tots

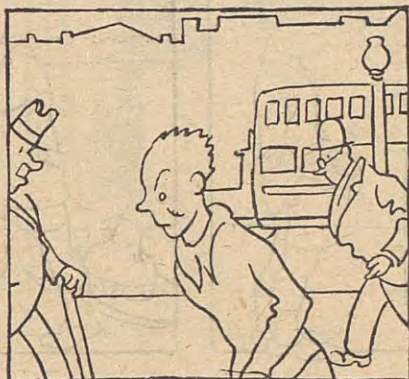
demanaren perdó i el sol tornà a lluir. Els aviadors compliren l'encàrrec de les provisions, que ells sufragaren, agraïts per la valuosa ajuda dels nostres amics, i l'explotació continuà normalment, logrant els nostres amics el seu propòsit de prosperitat.

Recolliment

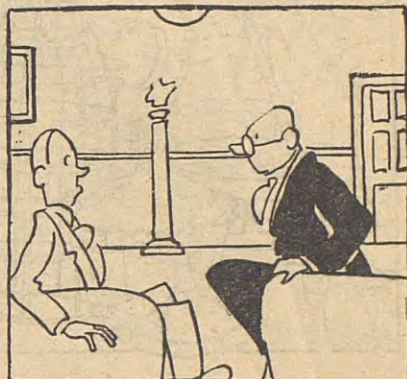
Per en GUILLEM D'OLORO

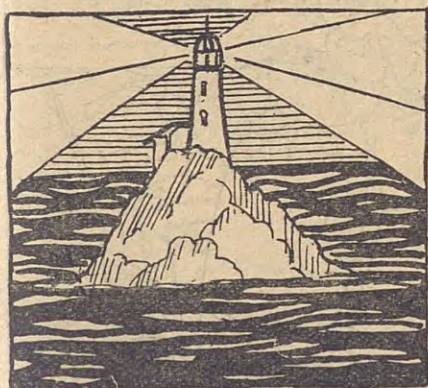
En Piupiu era un xicot modest i molt tímid que li plaïa extraordinàriament la vida retirada i el poc tracte amb la gent. Si mai havia de sortir al carrer li semblava que tots

el miraven i anava sempre més vermell que un perdigot. No cal dir, que en arribar a l'edat de guanyar-se la vida, no trobà manera de conformar-se a treballar en companyia d'altra gent

i preferí cercar alguna ocupació ben retirada i solitària. Un senyor amic de la seva família li'n proposà una que per ell era que ni pintada. Seria guardià de far i viuria sempre sol en la

punta d'un illot llunyà on només veuria cada tres mesos el mariner sorrut que li duria les provisions.

En Piupiu acceptà amb joia i fets els tràmits corresponents, i obtinguda

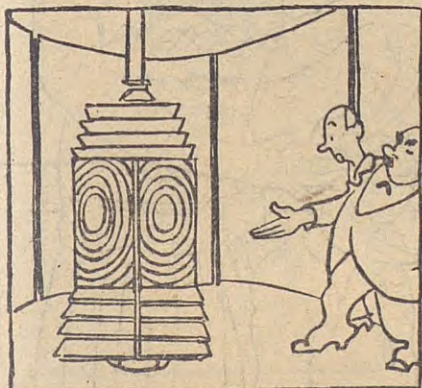
la plaça, fou conduït al Farell de Tramuntana, un dels més solitaris de la costa brava de Mitjorn.

L'Inspector de Farells que l'acompanyava li mostrà les diverses depen-

dències de la torre i li explicà el funcionament del llum i les senyals que havia de fer als vaixells en perill.

—I caldrà que tota la nit la passeu al costat del llum per si s'apagués.

—¿I dormir?—féu en Piupiu.

—Aquí mateix, dintre la gàbia de vidre del farell us podeu posar una llitera.

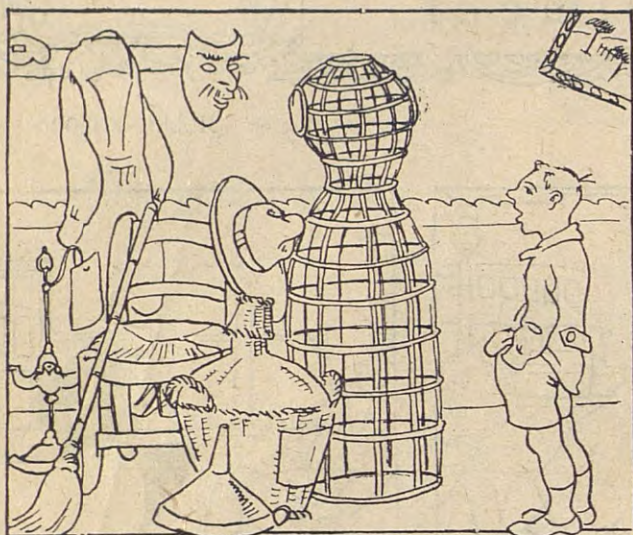

En Piupiu contemplà la gran gàbia transparent, oberta a tot vent en la costa solitària i deserta i digué tot sufocat:

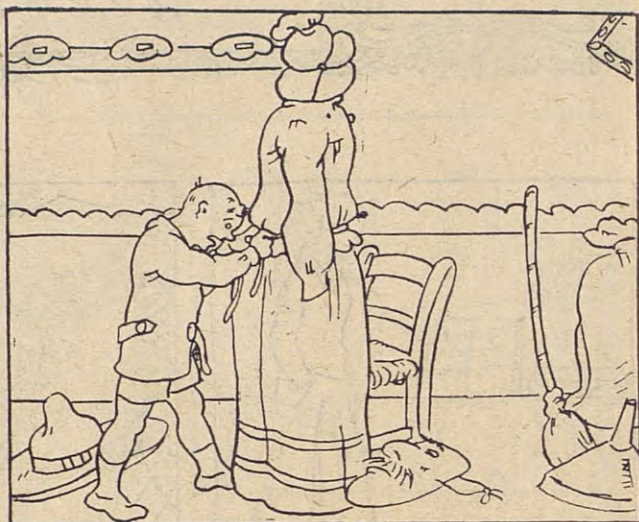

—Déu me'n guard de dormir aquí! I ara! Almenys hi hagués persianes o visillos perquè els veïns no em vegin!

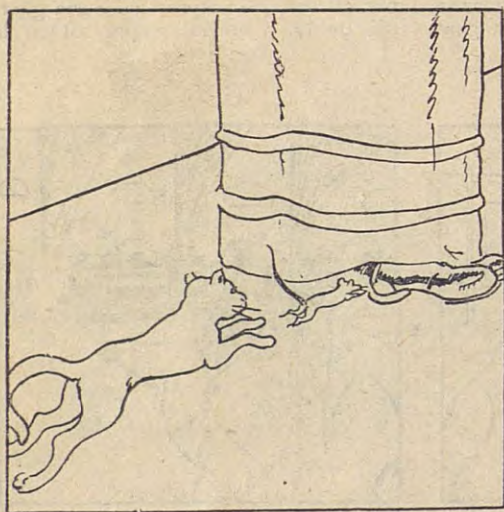
Facècia esguerrada

Per espantar la germana

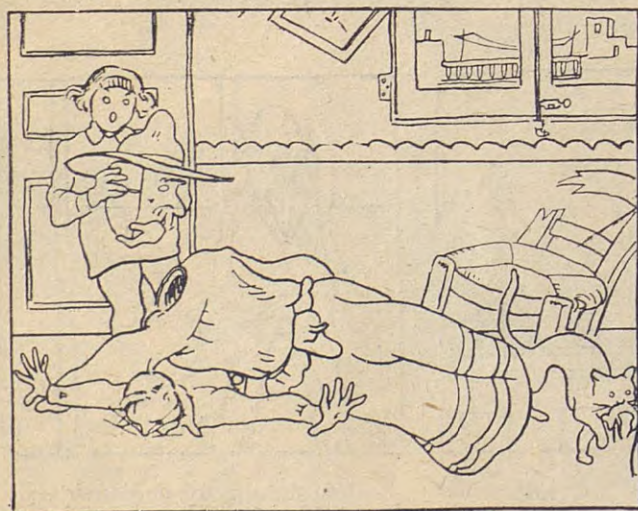
fa un ninot de forma humana.

Ja s'hi fiquen rata i gat

i ara és ell qui s'ha espantat.

El ninot li cau a sobre

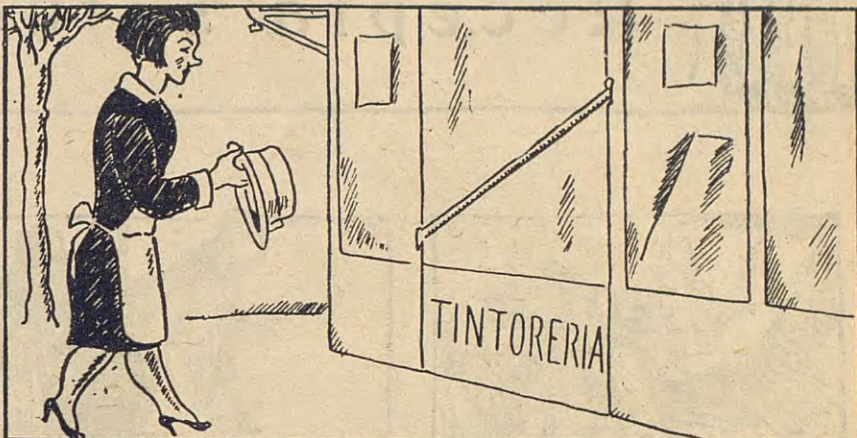

i un nyanyo per premi cobra.

Un barret tenyit de nou

El senyor Ferrerons, amb tot i ésser de la quinta d'en Castelar, era bastant presumidot.

Tenia un barret gris bastant suat i el féu rentar i tenyir de negre.

Un diumenge, tot satisfet estrenà el barret tenyit de nou.

En ésser al carrer, li va caure una gota a la mà, però no en va fer gaire cas.

—Tinc pega! Estrenar jo una cosa i ploure, tot és u!

Continua plovent i el barret es va destenyint. La seva magnífica barba blanca va tenyint-se de negre

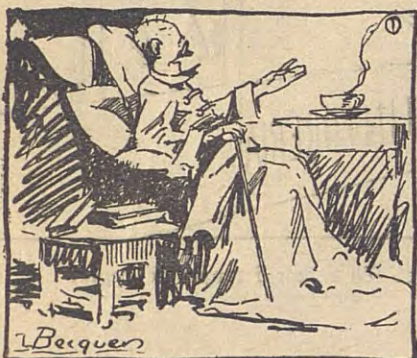

amb els regalims del barret, sense que el senyor Ferrerons se n'adoni.

—Vaja! Es veu que tu ets com les flors de primavera: després d'haver arreplegat aquesta plugeta, no sé, et trobo tot rejovenit!

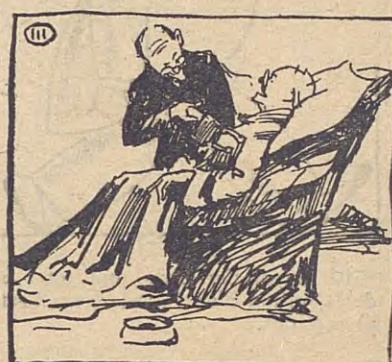
Recepta saludable

Era un cas dels més estranys de longevitat humana. Sempre malalt i amb desgana tenia ja cent cinc anys.

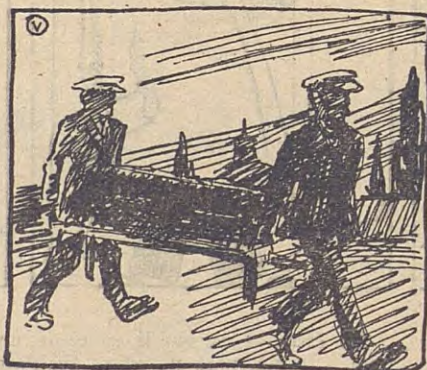
En feia quaranta ja que un doctor el visitava qui tot sovint s'admirava d'aquell viure sobrehumà.

—Jo no sé com us ho feu per viure tant sens salut tanta gent que he conegut més sana i fa temps que jeu!

—Doctor—el vellard li diu— el dia que em moriré el secret li llegaré que fins ara em manté viu.

Un dia un auto rabent pel carrer el va aixafar. Morí i el van enterrar. *Requiescat in pace. Amén.*

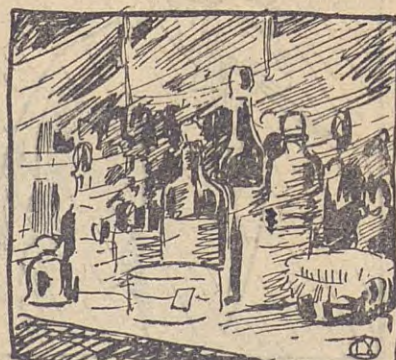
El testament va llegir el notari a l'endema. Desféu el plec, es posà les ulleres i va dir:

«Al meu metge per la cura que de mi sempre ha tingut li deixo de ma salut la recepta tan segura.»

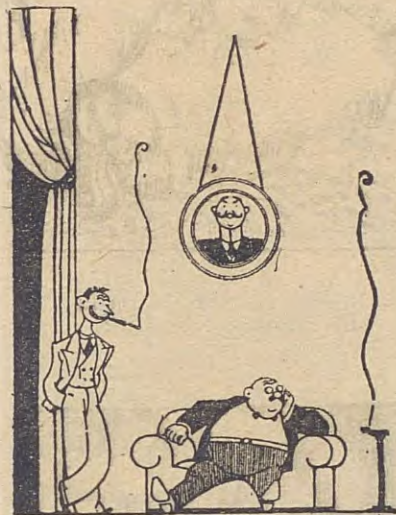
«La trobareu a l'armari que hi ha al costat del meu llit.» L'obre el metge decidit i... ¿sabeu què va trobar-hi?

Intactes les medicines en quaranta anys receptades! Va viure cent cinc anyades per no prendre mai metzines!

Robar al lladre...

HEUS aquí que en Peret Viuviu havia anat a passar vuit dies de vacances a Niça. Allò per presumir, només, i per donar-se to davant els pares de la seva promesa que eren de i nobles i què sé jo quantes coses més i estiujeaven a Niça perquè el franc estava baix, dient que ho feien perquè només allà trobaven una societat prou aristocràtica per al seu braç.

—La meua dona m'amoïna. Si surto a passeig sempre toca l'ase!
—¿I si no surts?
—Toca el piano!

(De Mocca)

I en Peret, per no ésser menys, havia comprat dos mil francs ben barats i havia anat a veure la xicota a la bella ciutat provençal.

Una cosa en porta una altra. En Peret no pogué resistir la temptació d'arribar-se un vespre (un vespre que no podia veure la promesa perquè era a un ball per al qual ell no tenia invitació) al Casino de Monte-Carlo que està tan a prop de Niça que hauria estat una llàstima no aprofitar l'ocasió de visitar-lo. I un cop al Casino volgué veure la ruleta. I un cop vista la ruleta volgué provar fortuna amb un modest bitllet de deu francs... i en guanyà trenta de seguit.

I està clar, no hi ha mal pitjor que guanyar a les primeres jugades, perquè hom s'engresca i acaba perdent bous i esquelles. Així li passà a en Peret, que al cap de mitja hora d'ésser a la sala de joc havia perdut els mil dos cents francs que li quedaven dels que havia dut de Barcelona, i aclaparat, pensava que li caldria fer l'immens ridícul de demanar diners al seu futur sogre per poder tornar a Barcelona. Enfosquida la pensa amb les idees més negres, sortí de la sala, seguit per la mirada curiosa d'alguns jugadors que es digueren entre ells: «Un altre que se'n va al pot!»

Ben errats anaven, perquè en Peret Viuviu era un bon xicot i tenia moltes ganes de viure i abans hauria anat

a captar que suïcidar-se. Però la seva actitud meditativa en els jardins del Casino inspirava inquietud a algunes persones.

—No feu cap disbarat—li digué una veu a cau d'orella. En Peret es girà i veié que el que li parlava era un senyor vestit amb gran elegància, amb monocle i gardènia al trauc que l'havia seguit des de la sala de joc.

—Disbarat? ¿Quin disbarat voleu que faci més gros que el que ja he fet?

—Veureu, n'hi ha que es desesperi... Prou ho sap aquest bosquet de rosers...

—¿Què voleu dir?

—Que us aparteu d'aquests rosers si no voleu caure a la temptació. Aquí és on vénen a matar-se els que ho han perdut tot. I ben greu que li sap al Casino.

—Matar-se! Que idiotes!

—I, ¿sabeu què passa? que quan els diaris s'assabenten d'un fet d'aquests, tot són blasmes (amb raó) contra la ruleta i el Casino que despulla la gent dels seus diners. Per això ara han inventat un procediment enginyós... per evitar aquestes crítiques. Quan sona un tret entre els rosers, abans d'avisar la policia, van els empleats de la casa i omplen de diners les butxaques del mort. Així hom fa veure que no estava plomat i que si s'ha suïcidat deu haver estat per altres causes... algun disgust... carbasses... què sé jo!

I somrient el bon senyor es despedí d'en Peret, tot recomanant-li novament que no fes bestieses.

Però en Peret ja no l'escoltava. Acabava de tenir una idea estupenda. Justament el dia abans havia comprat un petit revòlver per passar-lo de frau en tornar a casa amb la idea de què servís per matar els gats que a la nit pullulaven per les teulades i no el deixaven dormir...

Butxaquejant trobà que li quedaven exactament dos francs en calderilla. Amb aquesta quantitat anà a comprar una ampolla de tinta vermella i després s'amagà al bosquet de les roses.

Pum! La detonació repercutí per tot el Casino. Els vells jugadors alçaren el cap murmurant: «Un altre al pot!» i prosseguiren el joc. Dos croupiers arpeglegaren de damunt la taula un bon feix de bitllets i monedes d'or i sortiren corrent cap al bosquet.

En Peret jeia allà, amb el revòlver fumejant encara en sa mà crispada i amb un bassal vermell sota el cap. De pressa, aquells homes li embutxacaren els diners que duïen i se'n anaren sigilosament. Mentrestant hom telefonava la policia i la Creu Roja...

I quan aquests arribaren, hi havia encara, a terra, la taca vermella, el revòlver i una ampolla... però en Peret i els diners ja eren al tramvia de Niça...

NO HI HA PRESSA

A la plaça Urquinaona un foraster preguntà als obrers que la rebenten del carrer Claris davant:

—¿Què hi feu en aquestes obres amb una tanca tan gran i tants camions de terres i sacs de ciment asland?

—Fem el Metro—digué l'home—fem el Metro Transversal de la Plaça Catalunya a l'estació de Sant Joan, que estarà fet, si no m'erro, d'aquí tres o quatre anys.

—Oh, no cal que us doneu pressa—el foraster contestà; el que és jo, agafaré un taxi; aneu fent sense suar!

P. E. P.

—El meu company sap imitar animals. Si li dona deu cèntims imitarà una gallina.

—¿Què farà? ¿Cloc cloc?

—No, menjarà un xic de blat-de-moro.

(De The Passing Show.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Regnar a l'Afganistan
comporta un perill molt gran.*

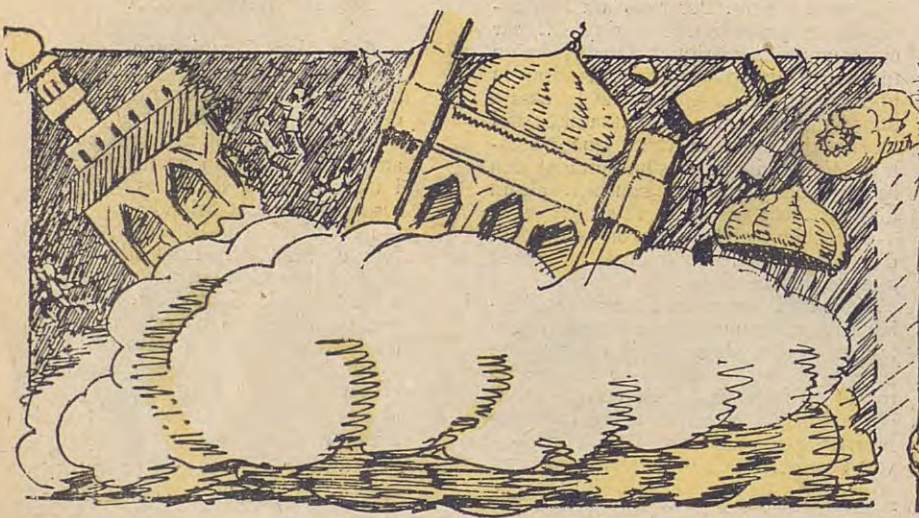
El rebel Oskeollah
el palau vol fer volà.

Reben en mig dels faisans
telegrames alarmants.

Res més no se'ls ha acudit
sinó amagar-se en el llit.

Al moment assenyalat
el palau en l'aire ha anat.

I han aterrrissat molt prest
al cim del Mont Everest.

Els savis de l'Indostà
allí els han vist arribà.

Els recull l'expedició
d'un valent exploradò.

I amb festes han celebrat
aquell formós campionat.